

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121404159
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovič
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121404159.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovič a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiány Pastierikovej v právnej veci žalobcu: Ručiteľ s. r. o., Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 46 745 556, zast. ADVOKAT-S, spol. s r.o., Konventná 9, 811 03 Bratislava, IČO: 35 948 540, proti žalovanému: BMX klub Rača, o.z., Hečkova 3, 831 51 Bratislava, IČO: 30 808 774, zast. Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, Rožňavská 2, 821 01 Bratislava, o zaplatenie 648,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č.k. 25Cb/175/2021-102 zo dňa 9. mája 2022, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 25Cb/175/2021-102 zo dňa 9. mája 2022 v napadnutej časti II. výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdzuje.

II. Krajský súd v Bratislave priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie I. výrokom konanie zastavil, II. výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a III. výrokom vrátil žalobcovi súdny poplatok za žalobu vo výške 12,30 eur prostredníctvom prevádzkovateľa systému Slovenská pošta, a.s., po právoplatnosti uznesenia.

2. Rozhodol tak s poukazom na späťvzatie žaloby žalobcom v zmysle § 144 a § 145 ods. 1, § 146 ods.1, 2 zákona č. 160/2005 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP s poukazom na skutočnosť, že žalovaný zaviniel zastavenie konania tým, že dlžnú sumu uhradil až po začatí konania a právo na náhradu trov konania priznal protistrane, t.j. žalobcovi. O vrátení súdneho poplatku rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra.

3. Proti tomuto uzneseniu v časti II. výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý navrhol uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že žalobca bude zaviazaný k náhrade trov konania v rozsahu 100 %. Namietal, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. jeho splatnosť, mohla nastať v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka až prvý deň po požiadaní a keďže žalobca žalovaného pred podaním návrhu nepožiadaval o zaplatenie, v čase podania návrhu na vydanie platobného rozkazu teda uplatňovaný nárok žalobcu nebol splatný a návrh bol teda predčasný a nedôvodný. Pohľadávka žalobcu sa stala splatnou až doručením platobného rozkazu a následne ju žalovaný aj uhradil. Žalovaný namietal náhradu trov konania žalobcu aj z dôvodu, že žalobca zlomyseľne a šikanózne uplatnil nárok za uplynulé obdobie nie naraz, ale nelogicky, bez vecného dôvodu, po častiach, vždy za 3 mesiace samostatnými návrhmi, namiesto jedného sumárneho návrhu. Tieto žaloby sú vedené pod sp. zn. 24Cb/28/2021, 24Cb/29/2021, 24Cb/43/2021, 26Cb/170/2021, 25Cb/171/2021, 25Cb/175/2021 a 25Cb/189/2021. Takýto postup žalobcu považoval

za zjavne šikanózný, motivovaný iba snahou zvýšiť trovy konania a obťažovať žalovaného. Ide teda o postup v rozpore s dobrými mravmi, na ktorý mal súd reagovať a žalobcovi náhradu trov konania nielen nepriznať, ale naopak, zaviazat' ho k náhrade trov konania žalovanému.

4. Podaním zo dňa 06.07.2022 sa k odvolaniu žalovaného vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom zdôraznil, že k späťvzatiu žaloby došlo potom, ako žalovaný z vlastnej iniciatívy uhradil žalovanú čiastku v plnom rozsahu. Už len na základe tejto skutočnosti je zrejmé, že bol to žalovaný, kto procesne zavinil zastavenie konania a súd prvej inštancie postupoval správne, ak žalovaného zaviazal na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. Ak bol žalovaný toho názoru, že si žalobca uplatňuje podaným návrhom nárok nesplateľný alebo rozporný s dobrými mravmi, mohol takto argumentovať v spore a rozporovať nárok uplatnený žalobou. No nestalo sa tak, resp. stal sa pravý opak, keď žalovaný dobrovoľnou úhradou žalovanej čiastky uznal dôvodnosť nároku uplatneného žalobou.

Poukázal na to, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nepožiadaval súd prvej inštancie o uplatnenie postupu v zmysle § 257 CSP, t.j. o výnimočné nepriznanie náhrady trov konania z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaný tak činí až v odvolacom konaní, čo je však neprípustné pre oneskorenosť. K tomu žalobca odkázal na súdnu judikatúru (napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/124/2019, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/65/2018).

Podľa súdnej judikatúry (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. M Cdo 14/99) pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP je potrebné prihliadnuť aj na postoj strany v konaní. Bol to práve žalovaný, kto dobrovoľne uhradil žalovanú čiastku (čím potvrdil dôvodnosť žaloby), a tak donútil žalobcu vziať žalobu späť.

5. K údajnej nesplateľnosti žalovaného nároku žalobca uviedol, že ide o skutočnosť týkajúcu sa hmotného práva a až meritórneho rozhodnutia sporu. Tomu však zabránil sám žalovaný, keď predmet sporu žalobcovi dobrovoľne uhradil.

Žalobca už v návrhu na pokračovanie v konaní uviedol, že žalovaný bol žalobcom žiadaný o platenie bezdôvodného obohatenia opakovane (prvýkrát výzvou zo dňa 16.12.2014), a to aj v rámci súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 11C/526/2015. Žalovaný dobre vie, že užíva pozemok bez právneho dôvodu, na úkor žalobcu sa obohacuje, pričom mal možnosť bezdôvodné obohatenie zaplatiť dobrovoľne a predísť súdному konaniu.

6. Žalovaný dobrovoľným uhradením žalovanej čiastky v plnom rozsahu potvrdil, že je to práve on (t.j. žalovaný), kto napriek už jednému právoplatnému súdному rozhodnutiu (sp. zn. 11C/526/2015) naďalej porušuje vlastnícke práva žalobcu a vo forme recidívy sa na jeho úkor obohacuje. Súdna judikatúra (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Sžo/40 43/2012) plne akceptuje použitie právnej zásady „z neprávania nemôže vzniknúť právo“ (ex iniuria ius non oritur), a teda ani protiprávne opakovane konajúci žalovaný nemôže mať právo na nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a to toľko už nie právo na náhradu trov konania voči žalobcovi. Vyslovil názor, že žalovaný nemôže mať právo na náhradu trov konania voči žalobcovi aj preto, lebo si ich ani v podanom odpore, ani v inom podaní v konaní neuplatnil.

Na základe uvedených skutočností žalobca žiadal, aby odvolací súd uznesenie v odvolaní napadnutej časti potvrdil ako vecne správne a zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu uviedol, že konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi a odporuje tak hmotnému, ako i procesnému právu. Žalobca vôbec žalovaného na zaplatenie pohľadávky nevyzval, namiesto toho si nesplateľnú pohľadávku uplatnil v upomínacom konaní, a to i spolu s úrokom z neexistujúceho omeškania. Svoju námietku nesplateľnosti žalovaný uplatnil priamo v odpore. Žalovaný nie je povinný upozorňovať na aplikáciu § 257 CSP, keď od začiatku upozorňuje na šikanózný výkon práva žalobcom. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že splateľnosť je predmetom hmotnoprávneho posudzovania uviedol, že ide o posúdenie jednoduchej aplikácie práva, na ktorú má súd k dispozícii dostatok dôkazov a ktorú súd nemusí vykonávať iba na účely výroku o povinnosti zaplatiť, ale aj na účely výroku o trovách konania. V ostatnom zotrval na svojej dovtedajšej argumentácii.

8. Žalobca v odvolacej duplike zo dňa 29.09.2022 uviedol, že žalovaný sa snaží kamuflovať pravú podstatu veci a to skutočnosť, že v priamom úmysle bezdôvodne užíva pozemok žalobcu a v tomto konaní pokračuje aj potom, čo bolo vo veci vydania bezdôvodného obohatenia za určité obdobie právoplatne rozhodnuté v konaní pred Okresným súdom Bratislava III. Žalobca opakovane

žiada žalovaného o zdržanie sa neoprávneného užívania pozemku, ako aj o vydanie bezdôvodného obohatenia.

Výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia rozhodne nemusí byť v písomnej forme, ako si to mylne predstavuje žalovaný.

Skutočnosť, že sa obrátil v tak jednoznačnej situácii na súd (keď nie je sporné ani to, že sa žalovaný na úkor žalobcu úmyselne bezdôvodne obohacuje a nie je sporná ani výška bezdôvodného obohatenia, keď žalobca pri určovaní výšky vychádzal ústretovo zo znaleckého posudku, ktorý obstaral žalovaný) je realizáciou jeho ústavného práva na súdnu ochranu. Uviedol, že je vecou slobodného rozhodnutia žalobcu, či si v jednej žalobe uplatní celý nárok alebo si uplatní viacero nárokov vo viacerých žalobách. V tejto súvislosti zdôraznil, že aj z pohľadu trov konania sa súdny poplatok predsa vypočíta percentom z hodnoty sporu a aj náhrada trov právneho zastúpenia je v týchto sporoch priamo úmerná výške hodnoty sporu. Z tohto pohľadu je teda skutočne jedno, či si žalobca uplatní nárok v jednom alebo viacerých sporoch. Navyiac, žalovaný v bezdôvodnom obohacovaní stále pokračuje, jeho protiprávne konanie stále trvá, čo je tiež dôvodom, že žalovaný takto žalobcu núti neustále si postupne uplatňovať svoje pohľadávky na súde.

Žalobca súhlasil s názorom žalovaného, že je možné, aby súd vo veci aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenie § 257 CSP aj bez výslovného návrhu strany sporu, no pravidlom býva, že o aplikáciu dôvodov hodných osobitného zreteľa žiada a preukazuje dotknutá strana sporu, čo žalovaný neučinil. Navyiac, z obsahu súdneho spisu nevyplývala žiadna skutočnosť, na základe ktorej by bol súd prvej inštancie povinný rozhodnúť v zmysle § 257 CSP.

V ostatnom žalobca zotrval na zhodnej argumentácii ako v pôvodných vyjadreniach.

9. Žalovaný v reakcii na dupliku žalobcu v podaní zo dňa 29.09.2022 poukázal na výpočet náhrady trov konania, ktorá nie je percentuálne rovnaká bez ohľadu na výšku žalovanej sumy, nakoľko s narastajúcou hodnotou sporu odmena za jeden úkon zjavne percentuálne klesá. Žalovaný podaním odporu iba využil svoje právo, zohľadňujúc doterajšie skúsenosti so žalobcom. Žalovaný sa totiž obával, že by žalobca právoplatný platobný rozkaz zneužil na ďalšie šikanovanie žalovaného nezákonou exekúciou. Žalovaný tak eliminoval riziko, pretože od žalobcu je, vzhľadom na jeho šikanózný postup, namieste očakávať ďalšie zlomyseľnosti. Žalovaný nepovažoval za výzvu na plnenie podanie žaloby žalobcom v inom konaní.

10. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, keď uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti je vecne správne.

11. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

12. Podľa § 256 ods. 2 CSP, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

13. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Je potrebné zdôrazniť, že súdne konanie začína doručením žaloby na súd a týmto okamihom môžu vzniknúť stranám sporu trovy konania spojené s uplatňovaním, resp. bránením svojho práva. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zaviniła, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinił. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pojem „procesné zavinenie“, použitý v ustanovení § 256 CSP, sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zavinenie môže existovať na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Platí, že ak sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zavinił zastavenie konania. Ide najmä o prípady, keď žalovaný po podaní žaloby plnił žalobcovi, v dôsledku čoho žalobca vzal žalobu späť.

18. Späťvzatie žaloby je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka konania s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania. Žalobca nie je povinný uviesť dôvody späťvzatia žaloby a zákon samotnú legitimáciu na späťvzatie žaloby žiadnym konkrétnym dôvodom nepodmieňuje. Z hľadiska komplexného vnímania sporového konania je však samotná príčina, ktorá viedla žalobcu k predmetnému úkonu, do značnej miery relevantná. Je preto vhodné, aby žalobca priamo v podaní, ktorým žalobu vzal späť, uviedol dôvod, ak má tento právny význam v zmysle procesných predpisov. S poukazom na zásadu oficiality pri rozhodovaní o náhrade trov konania musí mať súd pri posudzovaní procesného zavinenia podľa § 256 ods. 1 CSP preukázané, či v konečnom dôsledku došlo k zastaveniu konania z dôvodu na strane žalovaného.

19. Dôvodnosť žaloby sa posudzuje procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný splnił to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť.

V prípade zastavenia konania z dôvodu späťvzatia žaloby skúma súd iba to, či ku dňu jej podania na súd bola podaná dôvodne, rozhodujúci je teda stav, ktorý je tu v deň podania žaloby (návrhu na vydanie platobného rozkazu), všeobecne je teda možné uviesť, že aplikácia ust. § 256 ods. 1 CSP prichádza do úvahy ako dôsledok správania žalobcu po tom, čo bola podaná žaloba a toto správanie žalobcu bolo dôvodom jej späťvzatia. Vnútorňá pohnúťka žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby ho nezabavuje procesnej zodpovednosti na zastavení konania. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 256 ods. 1 CSP. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené.

20. V súvislosti s vyššie uvedeným podľa názoru odvolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie vyvodil správny právny záver, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd mal za preukázané, že žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 648,- eur s príslušenstvom bola vzatá žalobcom späť z dôvodu, že po podaní žaloby žalovaný predmetnú sumu uhradil, túto skutočnosť žalobca v späťvzatiu žaloby uviedol, keď konkretizoval dátum úhrady dlhu žalovaného. Žalovaný uvedenú skutočnosť potvrdil. Žalovaný uhradením pohľadávky po podaní žaloby tak vyvolal u žalobcu nevyhnutnosť späťvzatia žaloby, a teda procesne zavinił zastavenie konania, preto nárok na náhradu trov konania prináleží žalujúcej strane sporu (§ 256 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie správne posúdil dôvodnosť späťvzatia žaloby procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný splnił to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť. Dôvody, ktoré viedli žalovaného k splneniu jeho záväzku, boli pri skúmaní procesného zavinenia bezpredmetné. Súd pri späťvzatiu žaloby nie oprávnený skúmať dôvodnosť podanej žaloby podľa hmotného práva.

Vzhľadom na to, že zastavenie konania zavinił žalovaný, priznal súd prvej inštancie správne nárok na náhradu trov žalobcovi.

21. Vo vzťahu k prípadnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP, odvolací súd uvádza, že predstavuje odchýlku od zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 CSP a od zásady procesnej zodpovednosti za zastavenie konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP aplikovateľnú len vo výnimočných prípadoch za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa a existencia výnimočných okolností. V danom prípade odvolací súd, posudzujúc i prípadnú aplikáciu ust. § 257 CSP, nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa a ani existenciu výnimočných okolností, ktorých naplnenie by odôvodňovalo aplikovanie ustanovenia § 257 CSP na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania. Ani tvrdenie žalovaného o nesplatenj pohľadávke žalobcu nie je dôvodom na uplatnenie uvedeného ustanovenia. Žalovaný mal dostatok času na splnenie svojho záväzku v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu, ktorý namietajúc, že absentuje výzva na zaplatenie, mal považovať za kvalifikované uplatnenie práva žalobcu na zaplatenie. Rovnako mal žalovaný dostatočnú vedomosť z predchádzajúceho právoplatne skončeného konania o tom, že pozemok žalobcu bezdôvodne užíva a v akej výške sa bezdôvodne obohacuje. Skutočnosť, že žalovaný si svoje nároky uplatnil viacerými žalobami nemožno považovať za výnimočnú okolnosť, ani za okolnosť hodnú osobitného zreteľa, keďže je plne logický a dôvodný postup veriteľa, keď si pohľadávku vzniknutú vždy v určitom časovom úseku uplatňuje postupne jednotlivými žalobami a nie podľa predstáv dlžníka si podanie žaloby ponecháva spolu s ostatnými prípadnými nárokmi (ktoré ani nemusia vzniknúť) na koniec premlčacej lehoty. Zároveň podmienkou podania žaloby na súd nie je doručenie výzvy veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy dlžníkovi.

22. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku v napadnutej časti vecne správne, keď je zrejmé, že žalovaný uhradil pohľadávku žalobcu po podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu, čím procesne zaviniel zastavenie konania. V danom prípade žalovaný neuviedol žiadny dôvod späťvzatia žaloby, ktorý by mal pôvod v správaní a v konaní žalobcu, ani iné konanie žalobcu, resp. taký dôvod, ktorý by bol hodný osobitného zreteľa, alebo existenciu výnimočných okolností, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Námietky uvádzané žalovaným v odvolaní posúdil odvolací súd ako nedôvodné, žalovanú sumu uhradil po podaní žaloby, čo viedlo k späťvzatiu žaloby a k návrhu na zastavenie konania. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný procesne zaviniel zastavenie konania, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti II. výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správne potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

24. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).